

ongan áhuga í at skapa stressaðar mammur og pápar, sum ikki fáa tað at hanga saman figgjarliga. Tí royna vit at halda okkum til krøvini og taka neyðugu atlitini. Tí eru tað fleiri, sum ikki fáa so stórt lán, sum tey kanska kundu hugsað sær sjálvi. Okkara royndir vísa tó, at tá ið vit greiða kundunum frá, hví lánsupphæddin ikki kann vera størri enn eitt ávíst, so eru teir glaðir fyri ráðgevingina sigur hon.

– Tað er vert at nevna, at tað eru ungir kundar, sum júst hava fingið fyrsta starvið, og sum tí enn ikki hava so stóra inntøku og samansparing. Tey hava sannlíkt nógv góð ár á arbeiðsmarknaðinum fyri framman, og hesum taka vit sjálvandi hædd fyri í ráðgevingini. Tað er eisini týðningarmikið hjá

fólki at vita, at eitt nei í dag merkir ikki neyðturviliga eitt nei í morgin. Spyr heldur bankan, hvussu tú best kann leggja umstøðurnar til rættis til at fáa eitt nóg stórt lán í framtíðini ella bið um hjálp til at finna aðrar møguleikar, sigur Sóleyð Hansen.

Mugu kanska leiga eina tíð

Ein møguleiki, sum ofta verður nevndur, tá fólk klaga um høgu prísirnar í høvuðsstaðnum, er at leita út um bøgðarnar, at hyggja norður um Hórisgøtu.

– Tað er eingin ivi um, at tað er ein góður møguleiki hjá summum, men sum banki leggja vit ikki trýst á nakran. Hvar fólk ynskja at bógva er teirra søk. Tað er tó givið, at prímunurin millum Havnina

og størru bygdinar er rættuliga stórur, og tí kann tað vera lættari hjá summum at fáa lán til eini sethús á bygd enn í Havn. Vilja tey kortini bógva í Havn, so mugu tey kanska leiga, meðan tey t.d leggja pening til eginfigging til síðis, sigur hon.

Kortini er tað ikki heilt so einfalt. Virðið á húsum er lægri uttan fyri Havnina, eftirspurningur er minni, og tí er váðin hjá bankunum og kundunum lutfalsliga hægri.

– Vit eru sjálvandi áhugað í at hjálpa fólki at seta búgv á bygd, men har er talan um ein annan sethúsamarknað. Tískil er tað umráðandi, at kundin helst hevur eginfigging. Vandin fyri at sita eftir við einum tapi er væl størri,

um lántakarin verður noyddur at selja húsini. Okkara ráðgeving snýr seg m.a. um at tryggja, at kundin kemur sum best úr eini slíkari støðu, sigur Sóleyð Hansen.

– At byggja eini hús er ein stór iløga, og afturat sjálvum húsunum kemur kostnaðurin fyri grundstykki og planering. So samlaði prísurin er ofta minst 2,5 milliónir krónur. Um miðalprísurin fyri sethús í økinum so er væl undir tvær milliónir, kann vandi vera fyri, at ein ikki fær iløguna aftur, um neyðugt verður at selja húsini fyrstu tíðina, sigur hon.

– Nú sethúsaprísirnir eru so høgir, eru krøvini til tiltøkupening og eginfigging eisini herd, eins og vit vísa á møguleikan fyri at velja fasta rentu. Rentan er sera lág í

løtuni, men hetta kann broytast, og skuldi tað hent, so er gott at hava tann trygggleikan, at rentan ikki verður hægri enn eitt vist, sigur hon.

Av tí at tað kann vera trupult at sleppa upp í part á sethúsamarknaðinum í dag, verða fólk í summum førum noydd at bógva til leigu í longri tíð, meðan tey spara nakað av eginfigging saman.

Hevur húskið t.d. eina árliga inntøku á kr. 650.000, so ber til at læna uml. 2,2 mió. og eitt sindur hægri, um tú hevur eginfigging. Við dagsins sethúsaprisum er tað eyðsæð, at møguleikarnir fyri at keypa tískil eru eitt sindur avmarkaðir – í øllum førum í høvuðsstaðnum, sigur Sóleyð Hansen.